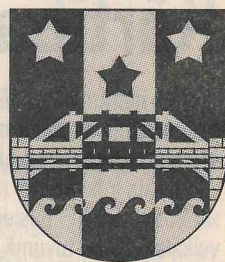


# Mazsalacietis



«Liesmas» pielikums

2006. gada 29. novembrī

Bez maksas

## REDAKTORA SLEJA



Ik rītu mostoties cerīgi palūkojos ārā – vai tiešām arī šorīt nebūs uzsnidzis sniegs? Kur esam to aizbie-dējuši, kur tas noslēpies? Jau pie durvīm klauvē 1. decembris, un cik nu tālu līdz adventes vainaga pi-šanai, gaidīšanas laikam! Bet aiz loga joprojām redzu rudenīgas lapas un zaļu zālīti... No vienas pu-ses jau nav nemaz tik slikti – tā ir tā praktiskā pu-se – tā, kas liek domāt ar galvu, kā labāk, kā ērtāk. Liek priecāties par to, ka nav tik bieži jākurina, ka mašīna stabili turas uz ceļa, ka sniegs nav jāšķūre un sālsputra nav jākaisa uz ceļiem.

Bet tikpat stipri un varbūt pat mazliet stiprāk par ieaudzīnāto «praktisko latvieti» sirds, acis un sajū-tas, decembrī gaidot, sauc pēc sniega. Nu kas tad tā par ziemu, bez sniega – esmu to vienreiz jau pie-dzīvojis, tajā gadā nācās Jauno gadu svinēt Vinē. Acis redz, bet netic – vai tiešām rožu krūmam zaļi pumpuri izplaukuši?! Un – žviks- ziemīgā sajūta kā ar slotu aizslaucīta!

Tomēr, ja tā labi padomā – varbūt šī visa sniega nebūšana tomēr ir rūpīgi ielānota, varbūt tas tā notiek speciāli?

Nu padomājiet, kad jūs šogad pirmoreiz ierau-dzījāt kādu Ziemassvētku katalogu, bumbuljiem izro-tātu skatlogu vai lielveikalā ieraudzījāt pirmās sezo-nas piparkūkas? Es šos visus labumus ievēroju jau stipri sen – nu vismaz jau novembra sākumā, bet vai tas manī radīja kādas īpašas svētku izjūtas? Itin nemaz! Nu kādas tur ziemas izjūtas, ja aiz loga vēl kāds spārņi grāb lapas! Un tā tas ir joprojām. Es joprojām gaidu sniegu un aukstumu, lai varētu sākt domāt par ZIEMAS svētkiem. Un, kamēr es vēl to vi-su gaidu, uzmācīgā Ziemassvētku komercializācija mani neskar. Tikpat labi viņi varēja man sūtīt visus tos dāvanu katalogus vasaras vidū! Bet es ticu, ka sniegs uzsnigs īstajā laikā – tad, kad svētki būs tu-vu, kad būs vairāk nekā aktuāli priecāties par zie-mu, piparkūkām, svečīšu smaržu un dāvanām.

Ja tā labi padomā, varbūt šādi pat ir labāk – tā kārtīgi noīgoties pēc ziemas, neņemot stipri pie sirds pasaules uzbāzīgo saucieni: «Pērc, tuvojās Ziemassvētki!» Tomēr nevarētu arī teikt, ka būtu šos svētkus galīgi aizmirsis. Gaidot sniegu un kārtīgu izslēpošanos, laiku tīnot, esmu sākusi domāt par saviem mīļajiem – tā klusi klusītiņām, bez steigas, ar mīlestību. Novēlu arī jums, lai svētki atnāktu tie-ši laikā, neapņikot jau mēnesi iepriekš, bet arī ne-uzkrītot kā sniegs uz galvas!

ILZE MITĀNE

## Mēs esam par tirgu

«Mazpilsēta bez sava tirgus laukuma, ande-lēt un pirkat gribētājiem vairs nav īsta mazpilsē-ta. Ja nevēdi aromāts no svaigiem dārzeņiem, nevar iegādāties litru lauku piena vai pašu kūti audzētu cūciņu, tad liela daļa no Mazsalacas šarma ir aizgājusi nebūtībā.» apgalvo kāda maz-salaciete, un viņai pievienojas daudzi.

«Lūdzu izskatīt domes sēdē jautājumu par tir-gus iekārtošanu Mazsalacas pilsētā. Mēs esam par to, lai tirgus Mazsalacā pastāvētu oficiāli.»

Šādu iesniegumu saņēma Mazsalacas dome no 48 pilsētas iedzīvotājiem. Kas tad īsti notiek ar tirgu Mazsalacā?

### Teorētiski nē, bet praktiski – joprojām

Pilsētas mērs O. Beķeris skaidro, ka Mazsalacā tik tiešām tirgus oficiāli nepastāv un visa tirdzniecī-ba, kas notiek ārpus veikalumiem, ir nelikumīga. Arī vieta, kur pašlaik notiek tirdzniecība, nemaz nav pil-sētas zeme, bet gan privātais īpašums, tāpēc pilsē-tas dome, pat ja gribētu, neko šajā konkrētajā vietā nevarētu pasākt.

Par spīti aizliegumiem, kas bez PVD īpašajām atļaujām un tirgošanās licencēm neaļauj pārdot, tirgus Mazsalacā joprojām eksistē, protams, bez piena vai gaļas produktiem – to pārdevēji, policijas reidu izbiedēti, vairs uz tirgus plača nerādās. Tomēr kāds sīpols, pupiņas, burkāns un kartupelis, audzis tepat Mazsalacas pusē, atrod savu pirktgribētāju, tāpat arī pilnīgi oficiālā zivju mašīna no Valmieras gūst pelnītu popularitāti agrīgo pircēju rindās.

– Mums jau nevajag nekādu lielo tirgu – tikai lai būtu konkrēta vieta un jumts virs galvas, kā, piemēram, tas ir Stalcēlē, – saka kāda vietējā tir-gotāja. Viņa tirgojas ar dārzeņiem, tāpēc īpaši ne-bīstas no pārbaudēm. Esot gan redzējusi, kā PVD pārbaudījis gaļas un piena tirgotājus, bet viņai ne-esot piesējusies.

– Protams, arī jaunajā tirgus laukumā gaļu bez īpašajiem sanitārajiem apstākļiem nevarētu tirgot, bet dārzeņus gan. Un cilvēki jau grib svaigu preci, veikalos tā tomēr ir kādas dienas pastāvējusi, tā-pēc par atlaidēm. Pati esmu veikalā tā «iepirku-sies», ka tagad vairs neko šajā konkrētajā veikalā nepērku...

– Vai jūs nebaida, ka par tirgus vietu un vaju-dzīgajām atļaujām nāksies maksāt vairāk, tādējādi arī precei vajadzēs pielikt cenu?

– Nu, nezinu. Varbūt par kādiem santīmiem. Bet cilvēki jau grib to preci vienai. Jo tā ir tīrāka, piemēram, tie paši skābie kāposti – nu nav tie vei-kaļā 100% bez konservantiem. Ja man būtu atļau-ja, tirgotu arī trušu gaļu, varētu varbūt vāriņas bie-tes tirgot... Tagad, protams, to neriskēju, jo tā ne-drīkst. Mani iespējamās maksas par vietu un at-ļaujām nesatrauc.

Tirgošanās šai dārzeņu pārdevējai nozīmējot pat ļoti daudz. Pavasaros viņa tirgojot puķu stādus, sa-lātus, uz rudens pusi dārzeņus – ja cilvēki zinātu,



ŠOBRĪD TIRGUS MAZSALACĀ TĀDS PAŠKĪDRS. Tomēr iedzīvotāji būtu gatavi pat piemaksāt, lai tas būtu.

ka tāds tirgus pastāvētu oficiāli, iespējams, arī vairāk nāktu un noiets būtu lielāks. Turklāt liela nozīme bū-tu tieši tirgus būdīņam – lai pircējs varētu mierīgi apskatīt produkciju, bet pārdevēju neietekmētu lai-ka apstākļi – nelītu lietus vai nesnigtu sniegs uz galvas.

### Līdzēt var tikai privātais

Tomēr Mazsalacas pašvaldība neuzskata, ka šāda tirgus vieta būtu jāveido domei.

O. Beķeris domā, ka visveiksmīgākais variants būtu, ja tirgus izveidi uzņemtos kāds privātais uz-ņēmējs, pie viena arī pats rūpējoties, vai pārdot gribētājiem ir vajadzīgas atļaujas.

– Šī problēma ir populāra visās pilsētās. Cilvē-ki grib tirgoties un nemaksāt nodokļus, bet par to savukārt viņiem var uzlikt sodu. Protams, ka šie oficiālie dokumenti un atļaujas nozīmē augstāku cenu pircējam. Es esmu par tirgu, tikai domāju, ka tad, kad tirgus būs oficiāls, tur nevarēs vairs iepir-kties tik lēti, cenas būs līdzīgas kā veikalā.

Dome ir saņēmusi pārmetumus no Valsts poli-cijas – mums pašiem esot šie cilvēki jāsoda, bet es jau esmu pateicis – es negribētu viņus sodīt, jo viņi nav nekādi noziedznieki. Šie tirgotgribētāji jo-projām pēc vecām tradīcijām sabrauc kopā un tir-gu, kā tas tika darīts iepriekšējās paaudzēs.

Manuprāt, daļēji šo nelegālo tirdzniecību sek-

mē arī paši vietējie veikalā īpašnieki. Nu, piemē-ram, svaigo gaļu nav iespējams iegādāties veika-los – loģiski, ka cilvēki, neatraduši gaļu veikalā, meklēs to tālāk pa šķūnišiem!

Lai nu kā, bet pirmais solis ir sperts un domes sēdē deputāti nolēma piedāvāt pašreizējam zemes īpašniekam iekārtot atbilstošu tirgus vietu. Gadīju-mā, ja zemes īpašnieks to nevēlētos uzņemties, iz-sludināt publisku konkursu par tirgus vietas izbūvi Mazsalacā.

Tirgus vietas izbūve nozīmētu komunikāciju – ūdens un kanalizācijas – ievilkšanu. Tādu iespēju gan pagaidām Mazsalacā vēl nav, bet jau 2007. gadā gar Pērnavas ielu sāks vilkt kanalizāciju un ūdensvadu, tāpēc tirgus vietas izveide nav nemaz tik nereāla.

Tirgū sastaptā Velta stāsta:

– Es uz tirgu nāku bieži – kad vien ir iespēja. Vienmēr jau ir arī vajadzība, bet tirgu izvēlos tā-pēc, ka šeit ir pazīstama tauta, kas tirgo. Jā, ma-ni uztrauc tas, ka tirgus nav oficiāls – cilvēki bai-dās tirgot, nezina nemaz, ko drīkst, ko nedrīkst, tāpat arī pircējiem oficiālā tirgū būtu lielāka izvē-le. Mums taču tirgus laukums ir brīvs, vai tad tur kādā stūrī nevarēja uztaisīt? Pat ja prece būtu ne-daudz dārgāka – es vienai nāktu, jo arī veikalā nemaz tik lēti nav, bet, ja var izvēlēties, tad labāk pārku pašmāju ražojumus.

## JAUTĀJAM MAZSALACIETIM

### Ko jūs domājat par tirgu Mazsalacā?

ALDIS, pensionārs:



– Tirgu? Nē, es tur bieži neeju, dzīvoju Vecatē. Uzskatu, ka tirgu Mazsalacā noteikti vajag. Ja tirgus būtu oficiāls, varbūt arī es varētu ko atvest!

RŪTA, pensionāre:



– Tur jau nav tirgus! Dažreiz tur aizeju, bet pa-rasti jau nav ko pirkat. Tur ir tikai divi pārdevēji – viens tirgojas ar saknēm, kuras man nevajag, otrs ar piena produktiem. Produkcijas gan vienmēr ir tik maz, ka jau ir rezervētas burciņas, un es palieku tukšā. Ja tirgus būtu oficiāls un ja bū-tu, kas pārdod, es ietu biežāk. Būtu jauki, ja varētu iegādāties piena produktus, gaļu, kādu delikatesi, truša gaļu – kaut ko labāku nekā veikalā!

ARNIS, metinātājs:



– Tur tak nekā nav tajā tirgū! Es tur neko nepērku, tikai aizvedu cilvēkus. Ja tirgū būtu kas vairāk, tad noteikti tur iepirktos, arī ja produkti būtu dārgāki, jo tur viss ir nācis no laukiem – bez ķīmijām. Veikalos jau viss ir ar ķīmiju pilns.

DACE, strādā slimmnicā:



– Biežāk iepērkos veikalā, bet vispār jau arī tirgu apmekleju. Tagad vairs nav kā kādreiz – kad bija vairāk ko pirkat, tad gāju.



## Kārtībai jābūt!

Jau ilgāku laiku Mazsalacas iedzīvotāji ir saskārušies ar kādu ne sevišķi patīkamu problēmu: huligānismu pilsētā.

Ierasts ir ik dienas redzēt centra soliņa apdzīvotājus, plātīgu, pusiereibušu jauniesu bariņus veikala «Elvi» tuvumā, zināmu apsvērumu dēļ mest līkumu autobusa pieturai, nemaz nerunājot par to, ka vēlās vakara stundās pat laukā no mājas ir neomulīgi iziet, domājot par savu drošību. Arī pēc skaļākiem pasākumiem kultūras centrā piektdienu un sestdienu vakaros pilsētas centrā nav miera – nereti no tā cieš kāds logu stikls, ceļa zīme vai informācijas stends.

Balstoties uz šiem novērojumiem, kā arī iedzīvotāju un iestāžu vadītāju sūdzībām, trešdien, 22. novembrī, Mazsalacas pilsētas domē tika rīkota policijas, domes deputātu un iestāžu vadītāju sanāksme, kurā sprieda par drošību pilsētā, negatīvajiem aspektiem, problēmām un to iespējamiem risinājumiem.

Uz sapulci bija ieradusies Valmieras rajona policijas pārvaldes priekšnieks Juris Andersons, Valmieras rajona policijas pārvaldes kārtības policijas biroja 2. nodaļas 2. iecirkņa priekšnieks Juris Turko un vecākais inspektors Henrihs Skavronskis, kā arī Burtnieku novada domes priekšsēdētāja vietnieks Igors Korņejevs.

Lielākā problēma, ko uzsvera mazsalacieši, bija policijas klātneesamība tā saucamajās *piķa* stundās – piektdienas un sestdienas vakaros un

naktīs.

– *Ir muļķīgi, ja makšķernieks zina, ka konkrētajā dienā un stundā viņam izdosies noķert patiešām daudz zivju, bet viņš tomēr nemakšķerē jeb, pavisam tieši sakot, – policists gandrīz simtprocentīgi zina, kad notiks pārkāpums, bet tomēr šajā brīdī tur neatrodas, situāciju skaidroja pilsētas mērs O. Bekēris.*

Policistiem tika pārņemta arī zemā aktivitāte, cīnoties pret sen zināmu pilsētas huligānu pārkāpumiem, un galu galā tika arī piezīmēts, ka ir nepiedodami, ja policists pats izdara disciplīnas pārkāpumus, piemēram, atrodas publiskā vietā ierēbīs.

Policisti šos pārmērus uztvēra ar izpratni, tomēr piezīmēja, ka vainu uzņemas tikai daļēji. Lielas problēmas sagādājot darbinieku trūkums – pašlaik 11 Valmieras rajona pašvaldībā esot tikai 5 iecirkņu inspektori, kas absolūti nespējot nodrošināt vajadzīgo kārtību visās vietās. Darbinieku trūkums esot raksturīgs ne tikai Valmieras rajonā, bet arī visā valstī. Tādējādi katra iecirkņa inspektora un policista darbs dubultojoties, slodze augot, un tas, iespējams, atsaucoties uz kvalitāti. Arī algas neesot nekādas dziļās – pēc jaunā gada būšot neliels pielikums, tad algas būšot ap 400 latiem *uz rokas*. Par dežurēšanu piektdienu un sestdienu naktīs: darbalaiķi pašreizējā situācijā esot valsts noteikti. Policista darba nedēļa ir no pirmdienas līdz piektdienai, dienas stundās. Ik-

viens esot pelnījis atpūtu, arī policists, bet virsstundas dot visu laiku neesot rentabli.

Pēc visa dzirdētā teju vai šķita, ka situācija ir neapskauzama un nekādus uzlabojumus sabiedriskās kārtības jomā nākotnē nevaram gaidīt, tomēr policijas pārvaldes priekšnieks J. Andersons uzsvera, ka novērtējot šo Mazsalacas pilsētas iniciatīvu un ņemšot vērā kritiku, kā arī izteiktās vajadzības. Kā iespējamos risinājumus no pilsētas domes puses viņš minēja ieviest video novērošanu un labu apgaismojumu kritiskajās vietās, bet policistu labāku darba organizāciju uzņēms risināt pats.

Par uzskatāmu piemēru tam, ka policistu regulārs darbs patiešām ir nepieciešams mūsu pilsētā, kalpoja sapulces laikā steidzami izsauktais H. Skavronskis kungs, bet pēc neilga brīža – arī J. Turko. Pēc Turko ziņojuma, tikai 30 metrus no domes kāds visai pazīstams Mazsalacas nekārtību cēlājs apspārdījis mašīnu, bet beigās izrāvēis no policistu tvēriena un aizmucis.

Policisti silti mudināja mazsalaciešus būt aktīvākiem un, pašu acīm redzot pārkāpumus, ziņot par tiem policijai. Viņi uzsvera, ka, tikai sadarbojoties ar iedzīvotājiem, policija spēj kvalitatīvi un pilnvērtīgi strādāt. J. Andersons atgādināja – līdzko redzi, ka lieto alkoholu publiskā vietā vai kādam to pārdod, ja ko posta, laupa vai apskādē – ziņo 02 vai 112. Sie zvani ir bezmaksas, bet ar ļoti lielu vērtību.

## KULTŪRAS PASĀKUMI

2. decembrī plkst. 15.00 pilsētas centra laukumā pie svētku egles uz tikšanos visus aicina Kurmis un Lapsa.

2. decembrī plkst. 18.30 kultūras centrā grupas *Romeo* un *Santas Zapackas* koncerts.

## PAZIŅOJUMI

Mazsalacas pilsētas domes deputāti 2006. gada 15. novembrī izskatīja iedzīvotāju vēstuli par to, ka Mazsalacā ir nepieciešama tirgus vieta. Lai rastu risinājumu tirgus vietas izbūvei, kas atbilstu visiem noteikumiem, deputāti nolēma uzklaut ierosinājumus un aicina pieteikties interesentus: **tirgus laukuma - zemes gabala piedāvājumam un tirgus vietas izbūvei Mazsalacas pilsētā** atbilstoši spēkā esošai likumdošanai. Piedāvājumus rakstiski iesniegt Mazsalacas pilsētas domē Pērnavas ielā 4, Mazsalacā, LV-4215 līdz 2006. gada 8. decembrim.

Joprojām domē varat iesniegt savus priekšlikumus titula «Gada mazsalacietis 2006» piešķiršanai. Jūsu priekšlikumus domē gaidīs līdz 15. decembrim.

## MŪSU UZŅĒMĒJS

### Darba devējs 150 rokām

Pie ieejas ražošanas telpās mani sagaida dežurante. Kaut arī tikšanās norunāta, seko zvans priekšniecībai. Tiek aizvesta līdz pareizajam durvīm, kur mūs sagaida vēl kāda kundze, kas savukārt aizvada līdz priekšnieka durvīm.

– *Atvainojiet, tāda mums jaunā kārtība un likumi, – mulsi smaidot, saka dežurante. Kārtībai ir jābūt, atzīst AS «Korall Plus» direktors LEONS STOLS.*

– Sākām strādāt 1997. gadā. Visi šie aizvadītie gadi uzņēmumam ir bijuši ļoti grūti. 96./97. gadā Latvija vēl nebija Eiropā un praktiski visi zivju pārstrādātāji strādāja ar Krieviju. Tomēr 1998. gadā Krieviju skāra finanšu krīze. Vai varat iedomāties, kā jutās visi šie uzņēmēji, kad lielā tirgus viņiem vairs nebija? Un neviens nezināja, vai būs... Varbūt tiem, kas bija iestrādājušies, kam bija kādas rezerves, bija vieglāk, bet, tā kā mēs tikko bijām sākuši strādāt, mums klājās ļoti grūti. *Kā izkūlāties?*

– Kad atnācu uz šejieni, te bija desu cehs, kas bija iekonservēts. Nekas nenotika, viss bija slēgts, labi, ka vismaz izvazāts nebija. Tā nu palaidām šo uzņēmumu. Pats nezinu, kā izkūlāties, palēnām atgūvāmies, atkal sāka strādāt Krievijas tirgus. 2003. gadā iegājām Eiropas Savienībā, atvērās tirgi arī uz Rietumiem. Bet cehs bija vecs, vairs neatbilda Eiropas prasībām. Daļa no uzņēmējiem, tie, kas negribēja riskēt, beidza eksistēt, mēs sākām meklēt naudu, lai uzlabotos. Es nolēmu celt jaunu cehu. Vecais cehs joprojām gaida rekonstrukciju – tam īstenībā nav nekādas vainas, bet, tāpat kā veca kurpe vienmēr būs veca, lai arī kā to «pucētu», tā arī šis cehs.

Nu, lūk. Bet 2003. gadā šo naudu nevarēja nemaz tik viegli dabūt. Bankas nelabprāt aizdeva naudu šādiem uzņēmumiem, tāpēc es ilgi staigāju, kā es pats to saucu, stāp trijām priedēm: man pašam vajadzēja dabūt naudu, jo banka dod kredītu tikai, ja ir prasītāja līdzdalība, mēs iesniedzām projektu uz SAPARD naudu, bet viss atkal apstājās pie šīs pirmās prasības – manas naudas, jo SAPARD projekts prasīja līdzfinansējumu. Tā nu es skraidīju pa bankām – vienā atsaka, eju uz nākošo... Beigās Hansabanka iedeva naudu un mēs varējām sākt būvēt.

### Viss, kas nenogalina, padara stiprākus

– Šogad mēs ņemamies ar to *benzopirēna* līmeni šprotēs. Tas ir nepieciešams visiem kūpinājumiem – gaļai, desai, zivīm, arī eļļā tas ir. Protams, tas bija sitiens, bet es uzskatu – ja ir tādas

prasības, tad to vajadzēja pateikt daudz agrāk. Mēs tomēr visi dzīvojam tādā kapitālisma sistēmā, kur valda nauda. Rietumos valstis cīnās savā starpā, Krievija cīnās ar Eiropu, bet mēs esam starp tiem dzirkakmeņiem pa vidu. Un mūs tik maļ... Bet uzskatu, ka no tā mēs kļūstam tikai stiprāki. Nu, neiet jau mums viegli. 2002./2003. gadā AS «Korall Plus» strādāja 250 cilvēki trijās maiņās, bez brīvdienām. Tagad ir tikai 150. Tas tāpēc, ka ir vaļā robeža. Anglija, Irija, ir bezdarbnieku pabalsti...

*Jums taču arī šis benzopirēna līmenis bija augstāks, vai ne?*

– Jā, bet mums jau tāpat ir grūtības iekļauties arī tajos 5 mikrogramos. Tās, protams, ir manas problēmas, jo strādniekam par to nav jādomā. Viņš atnāk uz darbu, un mans pienākums ir viņam dot darbu un samaksāt. Mēs, protams, cenšamies iedzīt algu, kavējamies drusciņ – vai arī nedrusciņ – tas viss ir nosacīti, bet šis mūsu 150 cilvēku kolektīvs ir ļoti saprotošs, un man ir atbildība viņu priekšā. Es laikam esmu pie grūtībām tā pieradis, ka sūdzēties neredzu ne jēgu, ne vajadzību. Biznesā katrs cilvēks atbild pats par sevi.

*Vai tas ir cilvēku apziņā dzīļi iesēdies mīts vai patiesība, ka algas zivju cehā mēdz aizkavēties par vairākiem mēnešiem?*

– Redziet, mazpilsētā patīk «mazgāt kaulus». Un tas pat ir labi, tas nozīmē, ka tie joprojām ir! Ja mēs patiešām šos cilvēkus turētu kā vergus, tad te neviens nebūtu. Vārti ir vaļā, neviens tevi šodien nevar aizturēt. Viņi varētu aiziet uz bezdarbniekiem, bet ir tāda lieta kā kolektīvs un patriotisms. Mani strādnieki ir informēti – lasa avīzes, viņi arī zina, ka mēs strādājam eksportam – 95%. Latvijā mēs neko nevarētu pasākt, Rietumu pārtika ir tā nolobēta un sadzīta iekšā...

### Arī fabrikā ir jābūt strādāt

*Kāda ir vidējā alga jūsu uzņēmumā?*

– Apmēram Ls 180 mēnesī. Protams, ar to nevar izkonkurēt ne Angliju, ne Iriju.

*Jūsu uzņēmumā strādā daudz darbinieku no citām pilsētām, vai tas ir attaisnojies?*

– Jā, mēs viņus vadājam ar autobusiem, dodam kopmītnes un neņemam naudu par dzīvošanu. Cilvēkiem tur nav darba, daudziem arī nav kur dzīvot, man pat ir tādi, kas atbraukuši ar visu ģimeni – vīrs, sieva, bērni – visi dzīvo pie mums.

– *Varbūt mazliet pieliekt pie algas, varētu motivēt strādāt pašus mazsalaciešus, tad atkristu izdevumi par dzīvesvietas nodrošināšanu darbiniekiem...*



LŪK, TĀ MĒS STRĀDĀJAM! Zivju ceha strādnieces Ija Cekule, Agita Tuleveite.

– Redziet, attiecībā par algām un izcenojumiem, pie mums tie ir vieni no augstākajiem Latvijā. Ja cilvēks grib strādāt, viņš var ļoti nopelnīt arī pie mums. Bet tas ir grūts darbs, tā ir fabrika. Maiņas, ir jābraukā, jābūt disciplīnai... Pati algas palielināšana reāli neko nedos. Tas, kas dara, redzēs arī darba augļus. Ja šodien ir grūti, nenozīmē, ka tā būs rīt.

*Kā ir ar darbinieku sociālajām garantijām?*

– Ja cilvēkam kas notiek, viņš nāk pie manis. Vienalga, vai tās ir bēres, kāzas... mēs dodam kredītus, pabalstus. Mēs maksājam par dzīvošanu, arī slimības lapas, bet neko vairāk. Tagad nav tie laiki...

### Par darbiem un nedarbiem

*Vai jums ir nodomi attīstīt infrastruktūru?*

– Mēs izbūvējam attīrīšanas iekārtas. 150 m<sup>3</sup> dienaktī – tās ir jaudīgākas par pilsētā esošajām. Attīrīšanas iekārtas ir gatavas, bet nav palaistas, tur vajag diezgan lielu naudu, lai varētu pieslēgties pie pilsētas. 300 m kanalizācija arī ir ierakta, bet tas viss vēl nav savienots.

*Un kad to plānojat darīt?*

– Grūti pateikt. Jāskatās, kā atgūsimies no benzopirēna krīzes, kā pelnīsim. Plānā tas noteikti ir iekļauts, bet es domāju, ka darbi visdrīzāk varētu notikt tikai vasarā, kad būs sausāks.

*Jums bijuši arī vairāki sodi par neatļautu noteikumu ieviešanu Salacā.*

– Tāpēc jau es būvēju attīrīšanas iekārtas, lai neviens man nevarētu pārņemt, ka mēs piemēlojam apkārtējo vidi. Arī es pats makšķerēju Salacā – jau 10 gadus man te ir dzīvoklis, 4 dienas nedēļā esmu Mazsalacā, tāpēc arī man nav vienaldzīga Mazsalacas vide un nākotne. No otras puses – tā nav nekāda ķīmija, tā ir zivs, zivs atkritumi, ko mēs izvedam. Bet pret sodiem es izturos pozitīvi – pamatoti vai nepamatoti, tomēr tie disciplinē.

*Vai plānojat produkcijas attīstīšanu?*

– Uzskatu, ka mums jau ir ļoti liels sortiments – ap 20 dažādu veidu. Mēs sākām ar 2 veidiem, ar šprotēm un šprotu pastēti, bet nu jau ir dažādi – sardīnes ar papriku, skumbrija, sardinella, arī Atlantijas zivis.

*Jūs esat atbalstījis dažādus pilsētas kultūras pasākumus, vai plānojat atbalstīt arī turpmāk?*

– Kad varu, tad atbalstu, bet tagad patiešām diez vai ko dižu varētu. Mēs neesam skopi, bet ik pa brīžam uzpeld dažādas problēmas, ar kurām nopietni ir jācīnās.

*Vai kā lielākais nodokļu maksātājs izjūtat, ka pilsētai no jums ir kāds labums?*

– Mēs dzīvojam kā ļoti kaimiņi, un pa šiem gadiem nevaru nevienu sliktu vārdu teikt par pilsētu vai Beķera kungu. Nekādas sūdzības arī neesmu dzirdējis, tāpēc uzskatu, ka cilvēkiem te ir labi.



# Starp savējiem

Vija un Mārtiņš Seimaņi Mazsalacas vidusskolā kopīgi aizvadījuši pilnus 30 darba gadus. Viņi nav vienīgie ilggadējie skolotāji mūsu skolā, toties pirmie, kas ievada interviju ciklu «Visu mūžu skolotājs». Intervijas ar šiem skolotājiem varēsiet lasīt katra mēneša pirmajā numurā.

Vija: Laiks ir ilgs, tik tiešām, bet mēs abi ar Mārtiņu to ļoti labi atceramies – sākot jau ar pašu pirmo brīdi.

**Mazsalacas vidusskolā strādāt ļoti daudz pāru – vai tā ir kāda īpaša tradīcija?**

Vija: Te tā ir no seniem laikiem, pirms mums jau strādāja Pabriki, Oši, ... (vēl arī Siņicini, Aparjodi, Ertmaņi, agrāk Bērziņi – red. piez.)...pareizi, un tagad taču arī – citi Bērziņi, vēl bija Grāvji... un līdz ar to arī vīriešu mums skolas kolektīvā ir daudz!

Mārtiņš: Kādreiz, ieskaitot arī saimnieku un skolas personālu, bija 25 vīrieši!

**Kā tas tieši jums iegrozījās, ka sākat strādāt Mazsalacas vidusskolā?**

Vija: Es pati esmu no Ventspils, Mārtiņš ir no Stāmerienas, Gulbenē mēs satikāmies. Es aizgāju strādāt uz Gulbeni, Mārtiņš bija tur tikpat kā vietējais. Litenē gadījās iepazīties ar Māri Rubertu, kas mūs uzaicināja strādāt Mazsalacas vidusskolā. Skolā bija vajadzīgs mūzikas skolotājs, un tā mēs pārvācāmies. Neteiksim, ka mums nepatika Gulbenē – Mārtiņš taču tur bija sporta skolas direktors, arī man bija darbs, bet, kad atbraucām uz Mazsalacu, šī pilsēta mūs «paņēma» ar savu ārkārtīgi skaisto dabu. (Mārtiņš māj ar galvu – tā tas tik tiešām sākās... red. piez.) Liela nozīme bija arī Māra Ruberta personībai – kā cilvēks viņš bija ļoti sirsnīgs, atklāts, uz viņu varēja paļauties.

Mārtiņš: Prasīgs viņš arī bija, bet uzticams – ja ko norunāja, tad tā notika.

**Daudz ir runāts par priekšrocībām, bet arī mīnusiem, strādājot vienā darbavietā. Kā tas bija ar jums?**

Vija: Man ir bijušas ārkārtīgi lielas priekšrocības. Pateikšu arī, kāpēc! Tikko kā sāku strādāt, noorganizēju skolā zēnu kori, un, kurp mēs vien braucām, Mārtiņš vienmēr bija mums līdzī. Saliņojumi, skates, koncerti – Mārtiņš vienmēr bija ar zēniem kopā, to puiši īpaši novērtēja. Kā personību, bet, kur Mārtiņš, tur arī iespēja pasportot, brīvajā laikā padauzīt bumbu. Viņš pat tika iesaukts par kora krusttēvu!

Īpaši atceros 1979. gadu. Zēnu koris bija pastāvējis tikai dažus gadus, un mēs braucām uz republikas Dziesmu svētku skati. Es nemūžam necerēju, ka mēs varētu kā īpaši sevi šajā skatē parādīt. Nodziedājām, un es pat neaizgāju noklausīties vērtējumu. Viss bija tāpat labi – puikas bija nodziedājuši, saēdušies saldējumu un nu ārā slapjām mugurām spēlēja bumbu. Te pēkšņi veras durvis un man saka: Vija, tev ar puikām rīt jādzied finālā! Es to nemūžam nebiju gaidījis! Tā nu gribot negribot bija jāpārtrauc spēlēt un jāiet



Arī pēc 30 darba gadiem Mazsalacas vidusskolā Vija un Mārtiņš Seimaņi tur jūtas kā starp savējiem.

iekšā mēģināt. Puikas bija gluži sašutuši... Bet par spīti tam, mēs tajā gadā kļuvām par republikas laureātiem.

Vispār zēnu kori man ir bijuši ļoti labi – tik labā līmenī, ka šodien, skatoties tās dziesmas, liekas – kā mēs tad vispār kaut ko tādu varējām pacelt?

**Kas ir palicis no šiem 30 darba gadiem Mazsalacā vislabāk atmiņā?**

Mārtiņš: Pat ne tikai par šiem 30 gadiem. Kā pedagogs esmu nostrādājis jau 40 un pāri gadus. Šī profesija man ir kā hobijs un darbs vienlaikus. Sāku strādāt par treneri sporta skolā, arī pats spēlēju un aizrāvu pārējos. Pēc tam tajā skolā biju direktors... Ir daudz braukāts, pabūts dažādās sabiedrībās. Lielu gandarījumu jūtu, kur aizbraucot un redzot – redz, atkal manējie spēlē! Ir patīkami satikt vecos skolēnus – mums ir ļoti daudz par ko runāt un atcerēties! Labi atmiņā palikusi arī mana vienīgā audzināmā klase, ko aizvadīju līdz vidusskolai. Tos vienmēr atcerēšos ar īpašām sajūtām.

Vija: Nevaru nepieminēt arī 2003. gada Dziesmu svētkus. Tas bija kaut kas unikāls! No Mazsalacas piedalījās gan zēnu, gan meiteņu koris, un tie bija tik ārkārtīgi emocionāli un aizkustinoši – arī pašiem bērniem. Tajā gadā meiteņu koris saņēma diplomu «Par izcilu sniegumu», zēnu koris «Par teicamu sniegumu», un mēs bijām republikas finālā. Tas bija patiešs pacēlums.

**Ko skolēnos vērtējat visaugstāk?**

Vija: Man bērnos ļoti patīk atbildība, pienākuma sajūta un uzcītība. Talantu vajag tikai mazu drusciņu, bet darbu – daudz vairāk, jo ar to var sasniegt pat ļoti daudz.

Man Mazsalacas vidusskolā ir bijušas piecas audzināmās klases. Divas es aizvadīju līdz pat vidusskolai, trīs – līdz devītajai klasei. Tas ir bijis ļoti īpašs laiks, jo bieži vien šīs audzināmās klases nostājās priekšā ģimenei. Tas, protams, nebija labi, bet laikam tikai parāda, cik man šīs klases bija svarīgas... Lielu atbalstu arī esmu jutusi no skolēnu vecākiem. Sevišķi gribu pieminēt dažus vecākus, ar kuriem gadu gaitā man izveidojās īpašs kontakts: tā bija Anitas Ķirses mamma no manas 1. audzināmās klases, kā arī Ilutas Gādiņas mamma. Viņām gribētu pateikt īpašu paldies!

Mārtiņš: Gadu gaitā bērni ir ļoti mainījušies. Tā kā mana mamma teica: «kad mēs augām, tad gan tā nebija», tāpat arī man ir jāsaka tagad. Mainījies ir attieksme – agrāk tā bija rūpīgāka. Visvairāk bērnos cienu šo attieksmi pret dažādām lietām, cilvēkiem. Piemēram, redzu, ka bērnam ir talants – bet tā ir tikai viņa attieksme, viņa izvēle, vai viņš šo talantu attīstīs vai ne. Manā praksē ir bijuši daudz talantīgu bērnu, bet ļoti daudzi, neņemot vērā manus pūliņus, lai šis talants tiktu izkopts, tomēr ir aizlaidusi to postā. Jo arī talants ir jākopj. Daudzi, kam nav talanta, bet kas strādā ar atdevi, tiek daudz tālāk. Tieši šādus bērnus cienu visvairāk.

Vija: Jā, interesanti ir skatīties uz pašām mazākajām klasēm – agrāk bērni vairāk distancējās no skolotāja, jūta bijību, tagad daudzi skolotāju uztver kā draugu – bez problēmām var pateikt čau, skolotāj!, un man tas patīk! Protams, vienmēr ir jābūt robežai.

Mārtiņš: Es atkal cienu tos skolēnus, kas saprot, ka stunda ir stunda, tur jābūt disciplīnai, un kas to arī ievēro. Protams, cita lieta ir treniņos,

spēlēs – tur es esmu pavisam citādāks nekā stundā, un tas ir normāli.

**Ar ko jūs gribētu nodarboties, ja nebūtu skolotāji?**

Vija: Nu, tur lai Mārtiņš atbild vispirms!

Mārtiņš: (pēc pauzes) Arī šo profesiju es izvēlējos pats, bet tā bija nr. 2. Ja viss būtu bijis, kā plānots, es droši vien tagad atrastos uz kādas skatuves... tāpat teātrī. Sanāca tā, ka, stājoties aktieros, salauzu roku. Tas mani mazliet izsita no tā, uz ko es gāju. Viss jau ir māksla, teātris – īpaši tajos laikos.

Vija: Man gan liekas, ka tu nemaz tik daudz to teātri, salīdzinot ar citiem, nespēlēji!

Mārtiņš: Varbūt tev taisnība, sportā nebija tik daudz vajadzības spēlēt – kā bija, tā bija.

Vija: Es gan laikam vienmēr esmu gribējusi būt skolotāja. Pat bērnu dienās spēlējām skolu. Man gan bija divi novirzieni: mūzika un matemātika, tomēr vienmēr biju «skolotāja».

**Jūs un Mazsalaca – pastāstiet par šīm attiecībām!**

Vija: Ar Mazsalacu bija tā: kad atrnācām, tad pilnīgi varēja just – mēs esam sava republika, ko jūs gribat? Pati esmu kurzemniece, par tiem jau saka, ka stingrs un ciets raksturs, grūti sadzīvot, bet gribu teikt arī, ka no mazsalaciešiem nekādu viesmīlību neizjutām. Pilnīgi skaidri varēja just: te tu neesi savējais!

Mārtiņš: Tā ir taisnība, pilnīgi par visiem simt procentiem! Šķita, ka mazsalacieši domā – mēs esam pasaules centrs!

Vija: Tikai pēc laba laiciņa, pavisam pamazām mēs tikām iekļauti savējo vidū. Mazsalacieši ļoti skatās: kas tu esi, ko tu gribi, ko tu tagad te darīsi... To gan nevar teikt par skolas kolektīvu – jo Māris Ruberts bija cilvēks, kas prata saliedēt cilvēkus. Toties par kultūras vidi man ir ļoti daudz labu vārdu, ko teikt. Šajā ziņā Mazsalaca ir ļoti gaiša puse.

Mārtiņš: ...un tas noteikti ir Nellijas Nurmikas dēļ!

Vija: Tie, kas iet aiz viņas, vienkārši turpina tradīciju, bet satikties ar viņu pašu – tas ir fantastiski. Viņa tā prot radīt katrā cilvēkā sajūtu, ka tu esi kaut kas īpašs!

**Kā tur īsti ir – vai pieaugušie audzina bērnus vai tomēr bērni pieaugušos?**

Vija: Noteikti ļoti daudzos gadījumos bērni audzina pieaugušos. To esmu novērojusi gan skolā, gan arī savā ģimenē. Jo ar katru klasi, ko paņemu audzināt, zinu – tādas kļūdas vairs neatkārtos!

Mārtiņš: Dažreiz par vecākiem cilvēkiem saka – jūs jau neejat jaunam laikam līdzī... Mēs esam gājuši TIKAI līdzī, jo citādi jau nevar. Skolotājam tā ir priekšrocība, jo, atrodoties starp jauniešiem un bērniem, tu audz, viņi tevi audzina, pat ja tu to neizsaki skaidri! Paaudzes mainās, un katru gadu, atrodoties starp šiem jaunajiem cilvēkiem, tu citādāk nemaz nevari justies kā starp savējiem!

## Uz mūžiem sirdīs mums Latvijas vārds –

tāds nosaukums Mazsalacas pilsētas bērnu bibliotēkas izsludinātajam konkursam par godu Latvijas valsts gadadienai.

Šogad oktobris un novembris ir īsts konkursa biruma laiks! Pēc saviem ieskatiem mūsu lasītāji paši izvēlējās, kuros piedalīties. Bibliotēkas orga-

nizētājā konkursā nebija liels dalībnieku skaits, taču konkurss lika atsaukt atmiņā svarīgākos notikumus Latvijā un arī Mazsalacā.

Veiksmīgākie konkursa jautājumu risinātāji šoreiz: 5. b klases skolniece Dace Valdmāne, 7. b klases skolniece Alise Jātniece un Mārcis Pikšēns no

7. a klases. Mārcim lielisks, konkursa tēmai atbilstošs darba noformējums.

Paldies visiem, kas piedalījās, meklēja konkursa jautājumu atbildes! Vēlējums – jāpiedomā pie darbu noformējuma, glītuma! Uz rutiņu burtnīcas

lapas uzrakstītas atbildes diez vai var īsti saukt par konkursa darbu...

Vēlot veiksmes visiem bibliotēkas lasītājiem mācībās un sabiedriskās aktivitātēs –

bibliotekāre VIJA

### «MAZSALACIETIS» JAUTĀ

## Novembra sašutums

Kāda avīzes «Mazsalacietis» lasītāja ir sašutusi par pilsētas kultūras centra un kultūras komisijas darbu, plānojot novembra pasākumus Mazsalacā. Viņa vaicā: kāpēc Lāčplēša dienas svinīgais svētku gājiens notika dienu iepriekš, proti, Mārtiņdienas vakarā (10. novembrī), kad patiesībā visiem vajadzēja ālēties un iet maskās, bet uz kapiem, uz sveicīšu vakaru savukārt visi gāja Lāčplēša dienā (11. novembrī)? Kāpēc tādas ačgārnī-

bas? Tas taču var nopietni traucēt bērnu un jauniešu izprast ikvienu svētku patieso jēgu un nozīmi. Vai tad arī Ziemassvētku dievkalpojumu pārcelsim dienu agrāk vai vēlāk, lai tik varētu pieļāgties nedēļas dienu rītejumam?

**Atbild kultūras centra vadītāja DACE JURKA:**

– Neredzu iemeslu, kādēļ tāda rīcība būtu bi-

jusi nosodāma. Starp citu – Mārtiņus dzen iepriekšējā vakarā – 9. novembrī, un tā nu gan ir viena sena latviešu tautas tradīcija. Šajā gadījumā mums svarīgāk likās pievērst uzmanību jaunatnei, tādēļ gājiens notika jau piektdienas vakarā – lai maksimāli daudz jauniešu varētu piedalīties gājienu un pieminēt Lāčplēša dienu, ko citādi viņi noteikti nedarītu. Sestdien gājienu piedalītos ievērojami mazāk skolēnu, viņi būtu paspējuši iz-

klīst kur kurais brīvdienās. Esmu arī novērojusi, ka darbdienu vakari ir labākie tautas kopāšanās šanai, savukārt sestdienas, svētdienas ir vairāk domātas ģimenei. Ar Ziemassvētkiem šeit tomēr nevajadzētu vilkt paralēles, jo, manuprāt, tas ir kas pavisam cits, īpaši jau ar baznīcā iešanu. Starp citu, Ziemassvētki taču arī ir ģimenes svētki.



# Tūristi Salacas krastos

Vasarā bieži varējām redzēt lielos tūristu autobusus, kas brauca cauri pilsētas centram, bet tagad sezona beigusies, jau redzējām pirmo sniegu. Kā gāja tūristu sezonā?

Skaņaiskalns – dabas skaistums un bagātība, kas pieejama tūristiem. Katru gadu Skaņokalnu apmeklē liels daudzums tūristu no visiem Latvijas nostūriem. Pat no ārzemēm brauc tūristu grupas, lai redzētu Mazsalacu.

Parks darbojas jau no trīsdesmitajiem gadiem. Ik gadu var teikt, ka sezona sākas ar sniega nokrišanu un pirmajām vizbulītēm. Lieliskā laikā dēļ šosezon bija ļoti laba vasara tūristiem. Šogad Skaņokalnu apmeklētājiem iespaidīgs daudzums cilvēku – aptuveni 18 tūkstoši. Patiešām vasara bija lieliska, un parka vadītājs Valdis Kampuss īpaši ievērojis tikai divas lietainas dienas – 23. jūniju un 23. augustu. Pirms dažiem gadiem tika veikta aptauja Skaņākalna apmeklētāju vidū. Rezultātā tika noskaidrots, ka visvairāk parku apmeklē vidzemnieki – trešā daļa no kopskaita, arī Rīgas

iedzīvotāji neatpaliek. Bet ārzemnieku ir tikpat, cik cilvēku no Latvijas. Pēc iestāšanās ES īpaši jūtams ir igauņu skaits visu tūristu vidū. Uz Mazsalacu brauc arī atsevišķas ģimenes no citām ārvalstīm. Piemēram, ir ģimene no Amerikas, kura katru gadu vienu nedēļu dzīvo Latvijā, tostarp katru gadu atbrauc arī uz Skaņokalnu. Divas trīs ģimenes brauc uz Mazsalacu no Krievijas. Kad šiem cilvēkiem jautā, kāpēc viņiem šeit patīk, viņi vienkārši atbild: «Šeit ir skaista, sakopta un tīra vide.»

Mazsalaca nav ne tuvu Rīgai un nav arī Latvijas lielpilsēta. Kas gan piesaista tūristus, kā viņi uzzina par tādu vietu? Kā rāda aptaujas dati, visvairāk informācijas sniedz draugi un radi, bet, protams, ir dažādi bukleti, ceļojumu katalogi, grāmatas utt.

Sezonas laikā parkā strādāja Mairita Šmite un Dzintra Ozola. Viņas sniedza arī visu nepieciešamo informāciju par naktsmītnēm un apskates objektiem. Parkam ir sava atsauksmju grāmata. No

tūristiem parasti var dzirdēt, ka viņiem ļoti patīkusi gleznainā Salacas ieleja, klintis un sakoptā daba.

Jā, cilvēkiem daba patīk, bet gadās arī dažādi izņēmumi, kas paspēj nomest pa čipsu pakai, konfekšu papīriņam un ne to vien! Šī gada rudenī ekskursanti no kādas Rīgas krievu skolas paspēja nodarīt nejaukus postījumus – salauza margas, apgāza figūras un «pastrādāja» ar marķieriem. Tomēr četri no viņiem atbrauca atstrādāt nodarīto un sakopa pašu radīto nekārtību.

Vēl aizvien pastāv arī tauta, kas māk aiz sevis sakopt. «Blieziena 2006» laikā arī Skaņokalnu apciemoja jauniešu grupas, tomēr aiz sevis mācēja savest kārtībā.

Tieši šo iemeslu dēļ tūristu sezonā ik rītu tika apstaigāta parka teritorija. Cilvēki taču brauc uz tūru un sakoptu vidi, tāpēc ir jāgādā, lai tā tāda arī būtu.

Valdis Kampuss stāsta, ka jaunas skulptūras

netiks gādātas, bet šogad tās tika apstrādātas ar aizsardzības līdzekļiem, lai varētu izturēt vēl vismaz tikpat ilgi.

2005. gadā vētra nodarīja parka teritorijā ievērojamus postījumus, bet šogad hektāra platībā parkā stādīja jaunās priedītes un egles. Pasākums notika sadarbībā ar ZZS, bija atbraukuši pat vides un lauksaimniecības ministri.

Ziemā uz parku brauc daudz slēpotāju, it sevišķi valmierieši. Kā katru gadu, ir paredzētas slēpošanas sacensības pa trasēm, kuras sāka iekārtot jau vasarā. Skolotājs Mihails Siņicins šajā jomā ir īpaši darbīgs – rudenī viņš izplauja slēpotājiem paredzētās stigas.

Rudenīgas lietavas un vēss laiks dara savu, tāpēc pašlaik tūristus neredzēsīm. Tomēr atliek gaidīt, līdz atnāks pavasaris ar zilām, baltām un dzeltenām vizbulītēm, lai cilvēki brauktu skatīties, kas notiek Mazsalacā...

BAIBA KŪRĒNA

## Dzejoli var uzrakstīt tikai ar mīlestību

Mums katram ir sava dzimtā zeme. Mēs to mīlam tāpat kā elpojam – katru dienu, ik brīdi, pat nepamanot. Kā pašu par sevi saprotamu lietu. Bet pienāk brīži, kad kāds mums prasa – vai tu esi patriots? Vai tu mīli savu zemi? Tad liekas, ka kaut kas nav tā. Pēkšņi sāk domāt par globālām lietām.

Mēs dzīvojam līdzās mūsu skolēniem, kuri, kā jau bērniem pieklājas, mācās, mīl, nīst, dara blēņas... Savu dvēseli viņi ne vienmēr mums rāda, bieži tā paliek paslēpta zem pusaudža adatinās maskas. Ir jāprot to trasulo skaistumu pavērt citu skatam.

Tāds brīnums ir noticis ar jauniešiem, kuri savu dzeju veļtājuši Latvijai. Latviešu valodas skolotājas Daina Auzāne un Daina Valdmane ir mudinājušas savus audzēkņus piedalīties 2. patriotiskās dzejas festivālā Salacgrīvā, ko organizēja Salacas baseina bibliotēku apvienība «Salacas bibliotēkas». Mazsalacas vidusskolas 15 skolēni bija to 263 autoru vidū, kuri uzdrošinājās savu dvēseli izteikt un uzlikt uz papīra. Konkursā piedalījās skolēni no sešiem Vidzemes rajoniem – Alūksnes, Cēsu, Gulbenes, Limbažu, Madonas un Valmieras. Visi dalībnieki tika uzaicināti 11. novembrī būt kopā Salacgrīvā svinīgajā pasākumā. Tā atklāšanā skanēja godalgoto jauniešu dzejas rindas, viņi saņēma diplomus un balvas. Arī pārējie dalībnieki saņēma jaukas dāvanas, kuras bija sarūpējuši sponsori. Ikviens dzejnieks saņēma kalendāru

2007. gadam, kurā ievietoti labākie konkursam iesūtītie dzejoli, bet noformējumam izmantoti mūsu skolnieces Baibas Kūrēnas zīmējumi.

Savus ceļa vārdus teica daudzi cilvēki. Žūrijas komisijas vadītājs Aivars Eipurs norādīja, ka dzejoli var uzrakstīt tikai tad, ja ir mīlestība. Viņš lūdzja nenoskumt tos, kuri nav uzvarējuši, kā arī nepalikt iedomīgiem tiem, kuri uzvarējuši. Dzejoli bijuši labi, bet žūrijas komisija vērtējusi stingri.

Biruta Eglīte teica, ka dzeja ir visemocionālākā valoda, bet patriotisms ir vissvētākās jūtas, tāpēc labi sader kopā.

Pēc kopīgas pasākuma atklāšanas dalībnieki devās pa klašu grupām uz sarunu ar uzaicinātajiem dzejniekiem. 6.–7. klašu skolēni tikās ar bērnu rakstnieci Sandru Vensko, 8.–9. klase klausījās Andri Akmentiņu, 10.–12. klase sarunājās par dzejošanu ar Māri Salēju, bet pieaugušie piedalījās «Latvijas Avīzes» vadītajā politiskajā diskusijā «NATO sammits Rīgā – Latvijas ieguvumi». Uz tikšanos bija ieradušies divu partiju pārstāvji – no Latvijas ceļa un Tēvzemei un brīvībai/LNNK.

Bija eksotiskas pusdienas, jo varēja nobaudīt lauku armijas apstākļos gatavoto putru.

Pasākuma programma bija plaša, piesātināta. Ieguvēji bija visi. Paldies par šo iespēju organizatoriem un skolēniem, kuri piedalījās dzejošanā!

GUNTA JĒKABSONE,

direktore vietniece audzināšanas darbā

## Par tevi, tēvu zeme

Es dzirdu Salacu.  
Tā rāmi plūst uz priekšu,  
Lai savus ūdeņus  
Tai tālai jūrai sniegtu.

Un manam skatienam  
Tad pavīd Skaņaiskalns,  
Kas ļaužu sarunas  
Pat dziesmā pārvērst var.

Skan mani sirdspuksti  
Ar putniem vienā taktī,  
Bet tik šai zemē  
Tā putnam līdzī turēt spēj.

Es veru acis ciet  
Un ceļos spārnos  
Pār Salacas ūdeņiem,  
Pār Skaņokalnu.

Tē putni uzsauc man:  
«Nāc, dodies līdz mums  
Uz tālām, siltām zemēm,  
Kur Aladina burvju lampa bur.»

Bet atsaucu es pretī tiem:  
«Nav vajadzīgs man tas,  
Jo vēlos visu mūžu  
Dzīvot laimīgi tepat.»

Lai citur kalni, citur piena upes,  
Un Temzas ūdeņi lai straumēm tek,  
Vislabāk zaļo mežu zemē,  
Kur ziemās mākoņi mums sniegpārslīņas met.

Man ausis iečukst vējš.  
Tas lūdz man: «Paliec mūžam šeit,  
Jo skaistākas par Mazsalacu  
Uz zemes vietas nav nekur.»

GUNA RASA,  
9.b klase

## Mūsu zeme

Vietā, kur dzimu es,  
Vietā, kur zied papardes,  
Visi tik pazīstams, ne svešs,  
Draudzīgs šķiet pat drūmais mežs.

Šajā zemē man ir brīve,  
Atmiņas un visa dzīve.  
Nemirstošs šis tautas gars,  
Skaidrs, no kā manī tāds spars.

Nav vietu aizmirstamu,  
Nav mirkļu nožēlojamu.  
Viss šeit ir dzīvs –  
Tik paties, atvērts un brīvs.

Roku rokā tiekties pēc debesīm,  
Aizsniegt tās, bet palikt uz zemes,  
Nepamest savu zemi sadegam,  
Apzināties savu vietu līdz galam.

RENĀTE BRIEDE,  
11.b klase

## Vai mārtiņbērņus gaidījāt?

Arī šogad Mārtiņdienas priekšvakarā Mazsalacā notika aktīva mārtiņbērņos iešana. Jānis, Kristaps, Diāna, Mareks, Sabīne un Ilona bija pirmie, bet nebūt ne vienīgie satītie mārtiņbērni rudenīgi vēsajā novembra pievakarē. Ikviens no viņiem bija sagatavojis kādu priekšnesumu – dzejoli, Mārtiņdienas ticējumu vai mīklu apmaiņai pret saldumiem. Maskas – nēģeri, *stulbo suni* (pēc multfilmā), čigānietī, mironi un lauku puiku – bērni esot izgudrojuši un uztaisījuši paši, dažiem piepalīdzējušas

mammas. Brašie mārtiņbērni stāstīja, ka ar mārtiņu dzīšanu šogad veicoties labi – tikai dažās vietās esot atraidīti, bet tas neesot traucējis iegūt gana daudz saldumu, kas, protams, priecē un ļauj aizmirst nelaiņos *iekšānelaidējus*.



## Mežonīgais Pērs Gints

Nevaldāma ziemeļbriežu skrējiena dejas, pār muguru straumītē tekoši sviedri un lidojoši izšķaidīti sīpoli –

tās bija lietas, ka raksturoja šo unikālo un bezgala netradicionālo *Pēra Ginta* uzvedumu.

Bija aizraujoši skatīties ne tikai pašu dejas uzvedumu, bet arī pavērot sejas publikā, izteiksmes mainījās līdzīgas dejas ritmam un intensitātei, brīžiem pārsteigumā ielešot acis, brīžiem teju vai novēršoties no klajās, instinkta vadītās cilvēka būtības, kāda atklājās aktieru spēlē. Elpu aizraujošas piruetes un tikpat dzīvi notēlotā cilvēka plānprātība aizrāva visu vecumu skatītājus. Kas būs tālāk? – starp nedaudzajiem atpūtas mirkļiem iešāvās prātā! Un tur jau tas bija – sīpolu lobīšanas aina – kulminācija, kurā pret zemi tika izšķaidīti vairāki kilogrami svaigu sīpolu, kas nekavējoties sāka kost acīs, ost un sajaukties ar sviedros piemirkušo gaisu. Tomēr svarīgākais tika paveikts: tieši ar šādiem līdzekļiem – brutāliem, tiešiem un mulsumu izraisošiem – šie pasaules iedzīvotāji atklāja mums īsteno cilvēka dabu, tādu, kāda tā ir – līdz kailumam atklāta, līdz galam neizprasta un mainīga kā pati dzīve.